

Tatum Dagelet

DRINKEN, VLOEKEN EN HOPEN DAT JE BEMIND WORDT

Handleiding scheiden voor de moeder

Carrera, Amsterdam 2011

WAARSCHUWING

Waarschuwing ?

Aan alle moeders die overwegen te gaan scheiden:

DOE HET NIET !!!

Je huwelijk loopt slecht en scheiden lijkt waarschijnlijk de beste uitweg: je verwacht van alle onderlinge problemen af te zijn en weer enige vrijheid terug te vinden...

Dan heb ik nieuws voor je. Je huidige misère is niets vergeleken bij wat je te wachten staat wanneer je eenmaal gescheiden bent. Je zult er zelfs meer problemen bij krijgen. Want ook al vormen jullie op papier geen gezin meer, jullie blijven voor de rest van je leven samen verantwoordelijk voor jullie kind(eren) en je zult je ex dan ook nooit uit je leven kunnen bannen. Hoe uitzichtloos is dat?!

Na de scheiding zul je je nog steeds ergeren aan de slechte, irritante eigenschappen van je ex.

Daarbij zul je in hem duistere kanten ontdekken waarvan je het bestaan nooit had vermoed.

Neem nu zijn ego: loopt zijn huwelijk stuk, dan zal elke man zich op zijn pik getrapt voelen, ook al is het 'zijn keuze' geweest. Zijn ego is gekwetst en daar kan hij voor altijd de dupe van zijn → zeker als je niet elke dag huilend op zijn stoep staat, hem smekend je terug te nemen (en hij doorrijdt dat jouw leven ook zonder hem gewoon door gaat.)

Daarbij:

- Een man die vreemdgaat is eerder regel dan uitzondering, dus bespaar je de moeite hem dat te verbieden. Al willen veel vrouwen er niet aan geloven... Boys will be boys.

- Scheiden kost tijd... en geld. Veel geld!

Is dit alles het waard?

Conclusie: tel tot tien, zie wat meer door de vingers, slik wat raker en vermijd het woord 'scheiding'. Nu kan het nog, straks is het misschien te laat. Neem je dit advies in acht en ga je nogmaals vechten voor je huwelijk, dan is dit boek (nog) niet aan jou besteed - je kunt het vast nog wel ruilen.

Maar mocht je inmiddels uitgevochten zijn of de scheidingspapieren zelfs al hebben ondertekend, lees dan vooral verder.

Tatum

Inleiding	6
Nieuw Woord	8

DEEL 1: SCHEIDEN 10

Fase 1: Uit elkaar gaan	20
Fase 2: 'Liefjes, papa en mama gaan even scheiden'	25
Fase 3: De bemiddelaar	33
Fase 4: Het verdelen van je meest kostbare inboedel	42
Fase 5: Het handje ophouden	55
Fase 6: Cd van jou, cd van mij	66
Fase 7: Schreien, snikken en snotteren	70
Fase 8: Finetunen	78
Fase 9: FF een beetje licht	85

DEEL 2: ALLEEN ZIJN 88

Fase 1: Dingen die je niet kunt, of niet wilt	93
Fase 2: Het missen van een man (zelfs je ex)	103
Fase 3: Onzekerheden en onze zekerheden	122
Fase 4: Wéér in therapie	144

DEEL 3: EN NU VERDER 162

Fase 1: Genieten van het alleen zijn	164
Fase 2: Ben je klaar met je ex (en klaar voor seks?)	171
Fase 3: De stappen naar een serieuze relatie	181
Fase 4: Datan	203

Lieve alleenstaande moeder,

Zwaar kut dat je in deze situatie zit. Uit elkaar gaan lijkt zo'n makkelijke en bevrijdende oplossing. Maar dan? Hoe moet je het hele scheidingsproces in gang zetten en hoe hervind je jezelf daarna? Zo googelde ik er destijds op los: 'Gescheiden, wat nu?' maar nergens vond ik een goede handleiding of informatie die mij de zo broodnodige houvast bood. Ik hoop je met dit boek te kunnen helpen om het allemaal iets gemakkelijker te maken.

Het scheidingsproces, ook al is het inmiddels bijna zeven jaar geleden, heb ik bijna als iets traumatisch ervaren en ik wil iedereen die op het punt staat te gaan scheiden behoeden voor dit trauma en adviseren terug te gaan 'nu het nog kan'. Anderzijds: scheiden doen mensen niet voor de lol. Dat er geen betere optie is kun je als 'buitenstaander' natuurlijk niet beoordelen; vaak is er zoveel aan voorafgegaan. Tot de schijt ons doodt: genoeg stellen blijven puur uit gemakzucht samen, terwijl ze elkaar de hersens wel kunnen inslaan.

Het hele gebeuren - en denk maar niet dat ik daarvoor niks gewend was - is misschien wel het meest afschuwelijke geweest wat me ooit is overkomen. Bovendien had ik geen vriendinnen die in hetzelfde schuitje zaten. Ik ben op mijn vijftiengste, relatief jong, getrouwd en op mijn zevenentwintigste kreeg ik een kind. Door mijn scheiding was ik vóór mijn dertigste alleenstaande moeder; zonder lotgenoten, zonder handleiding.

Het zou mij veel makkelijker zijn afgegaan als er geen kind in het spel was geweest: dan was ik direct na de scheiding vertrokken naar een zonnig land met een culinaire reputatie om daar de kunst van het genieten te leren, vervolgens zou ik ergens in een Aziatisch land zijn gaan bidden en mediteren op een hoge berg, om uiteindelijk te belanden op een exotisch eiland, om me ongenadig uit elkaar te laten trekken. Maar als gescheiden moeder is dat geen optie en moet je leren dealen met de verantwoordelijkheden én de vader van je kind. Mega Mindy is er een watje bij.

Zeurende ex-wives, die, liefst in een clubje, met elkaar cappuccino's en char-donnays drinken en afgeven op alles wat mannelijk is... Wegkwijnen door het verdriet... Dat is dus níét de bedoeling! De kunst is om je verdriet om te zetten in iets positiefs, iets tastbaars.

WIJ ALLEENSTAANDE MOEDERS

De alleenstaanden zonder kinderen hebben het zo makkelijk. Die noemen zichzelf gewoon 'single', en ze kijken de kunst af bij het televisieprogramma met dezelfde naam. Wij alleenstaande moeders verdienen ook een leuke titel. Bovendien, zodra de omgeving op de hoogte is van het feit dat jij na je scheiding als alleenstaande moeder door het leven gaat, lijkt het wel alsof je aan een uiterst besmettelijke ziekte lijdt.

Als alleenstaande moeder doe je namelijk wel eens dingen alleen met je kind: dingen die idealiter in gezinsverband worden ondernomen, zoals met vakantie gaan, een dagje naar een pretpark, een fietstocht op de Veluwe. Allemaal plekken waar gelukkige gezinnetjes paraderen.

Als je dan als alleenstaande moeder in gesprek raakt met zo'n gelukkige familie, en zij ontdekken dat er een man in het totaalplaatje ontbreekt, dan volgt geheid de vraag: 'Oooohhh, ben je dan...?' (De zin durven ze, zich lam geschrokken door deze conclusie, niet eens af te maken.) Om een pijnlijke stilte te voorkomen maak je de zin dan snel af: 'alleenstaande moeder, inderdaad!' En daarna een geveinsd triomfantelijke glimlach (alsof alles heel normaal, gezellig en allesbehalve pijnlijk is).

Op de een of andere manier is de sfeer dan al verpest. De ene keer is het een blik uit medelijden, de andere keer uit wantrouwen, want als alleenstaande moeder ben je voor getrouwde vrouwen blijkbaar ook meteen een bedreiging. Pfff... als geen ander weten wij toch dat je van getrouwde mannen af moet blijven?! Vandaar, een nieuw woord!

A-MAMA

Een synoniem voor 'alleenstaande moeder'. Ik heb er echt over na zitten denken, want ik vind 'alleenstaande moeder' een diepdroevige klank hebben.

Raar toch, als 'alleenstaande vader' dwing je direct respect af, word je stoer én sexy bevonden, maar 'alleenstaande moeder' klinkt zielig. Vandaar dat de Van Dale een nieuw woord nodig heeft! 'Happy single mummy,' 'BOM' (bewust ongehuwde moeder) of 'BAM' (bewust alleenstaande moeder), allemaal slechte alternatieven. Want zo bewust is het wellicht allemaal niet gegaan...

Vanaf nu is het nieuwe woord voor alleenstaande moeder:

A-MAMA

NE ME QUITTE PAS..

'FF KLETSEN' (DE RELATIETHERAPEUT)

Het leven lacht je toe, je denkt je droomman te hebben gevonden, en voor je het weet ben je getrouwd, koop je een huis en heb je een kind. Je vind alles leuk aan hem. Zelfs de dingen die je niet leuk vindt. Maar op een dag zit je tegenover elkaar, kijk je hem aan. Alles wat ooit zo leuk was, irriteert je nu mateloos. Zijn bierbuik is het bewijs dat hij niet meer zijn best doet om sexy voor je te zijn, je vraagt je af waarom hij je 's nachts niet meer wakker maakt voor ongeremde seks en hoezo neemt hij zijn mobieltje mee als hij naar de wc gaat? Het onbezorgde leven is voorbij. Gezamenlijke uitjes zijn niet meer spontaan, daar moet van te voren een oppas voor geregeld worden, het is een feit dat de relatie onderhoudsgevoelig is en niet meer vanzelfsprekend, zoals in die goeie ouwe tijd. Ruzies krijgen de overhand, 's nachts lig je boos, elkaar de rug toegedraaid, wakker. En dan kan het moment komen dat er geopperd wordt om naar een relatietherapeut te gaan.

Besluiten om die stap te nemen is voor veel mensen een groot struikelblok. Meestal komt één van de twee met het voorstel dat het nu 'misschien toch écht nuttig kan zijn om samen met iemand te gaan praten'. Nogal schrikken voor de ander, want 'in relatietherapie' klinkt voor velen als Het begin van het Einde, vooral voor de man. Mannen willen over het algemeen niet graag praten over hun problemen en roepen vaak: 'Ik ben toch niet gek...?! Ik laat een volslagen vreemde zich toch niet in mijn leven mengen?!' Vrouwen zijn makkelijker in hulp zoeken van buitenaf. En wij praten graag. De intiemste details bespreken we al vaak met de bakker op de hoek.

Vrouwen hebben een zwak voor therapie. Al zit er soms een klein addertje onder het gras: Stiekem hopen we dat een 'objectief persoon' (de therapeut) eindelijk de man ook eens kan terechtwijzen op alles waar wij over klaagden. Ons gelijk halen. Want vreemde ogen dwingen. Zo zijn we dan ook wel weer... stelletje kutwijven.

Dat therapie zeker een goed impuls voor je huwelijk kan zijn is wel bewezen, leren luisteren naar je partner en vanuit je gevoel te redeneren zijn dingen die aan bod komen tijdens de sessies. Luisteren naar je partner zonder elkaar steeds in de rede te vallen, echt dieper kijken naar wat de behoeftes zijn van je partner... Veel koppels blijven lang in de verwijtende fase hangen en daar kom je uiteindelijk niet verder mee.

Juist ja. Maar waarom heb ik het in godsnaam over relatietherapie als de relatie toch niet meer te redden valt?! Want er is besloten te gaan scheiden. Het zit zo: Een (familie/relatie) therapeut kan inderdaad het begin zijn van een (goed) einde: Vooral als je van plan bent, om in het belang voor de kinderen, niet als Haat & Nijd uit elkaar te gaan. En juist als je in scheiding ligt - en je nog allerlei zaken met elkaar moet afhandelen - is het belangrijk dat je met elkaar blijft communiceren op een min of meer gezonde manier, zonder in oude patronen te vervallen, dus dan kan relatietherapie heel zinvol zijn. De therapeut voorkomt dat je elkaar voor gek verklaard (die neiging heb je natuurlijk, want dat is een heel fijn verdedigingsmechanisme tegen het voelen van je woede of verdriet). Een relatietherapeut én een advocaat/mediator worden daarom ook vaak in één adem genoemd.

EEN AFKEER VAN THERAPIE

Ook ik heb de weg naar de therapeut gevonden (dat ik - helaas - toch gescheiden ben doet niets af aan het feit dat therapie zeer verhelderend kan werken). En dan te bedenken dat ik door mijn jeugdervaringen deze hulpverleners nooit heb gezien als mensen die je echt konden helpen, maar eerder als mensen die het laatste zetje gaven om alles kapot te maken. En als iets helemaal kapot is, kun je het ook veel makkelijker wegdoen. Daarom stelde ik waarschijnlijk voor om ten tijde van mijn scheiding naar een therapeut te gaan.

Ik had niet veel goede herinneringen aan mijn eerste ervaring met hulpverleners: mijn zus en ik hadden op de maandagavond een vaste oppas, omdat onze ouders naar ‘therapie’ gingen, oftewel, ‘met elkaar leerden praten’. Alsof grote mensen al niet genoeg praten. Mijn ouders waren al jaren gescheiden maar wilden niettemin op een goede manier met elkaar blijven omgaan. Zelf kregen ze dat niet voor elkaar en dus zochten ze daarbij hulp van het Riagg, zo’n stoffige jarentachtiginstelling waar je terecht kon voor alles wat zielig en pijnlijk was. Op een dag moesten de kinderen (wij) ook een sessie bijwonen. Daar zaten wij, het gebroken gezin, in een kringetje op rieten stoeltjes in een grote ruimte waar tegen de muur een grote spiegel hing. Een ‘toverspiegel’, werd er gezegd: aan de achterkant kon je erdoorheen kijken. Acht jaar was ik, maar ik wist donders goed waar ze het over hadden: ons verscheurde gezin werd van achter die spiegel nauwkeurig geobserveerd door een semipsychologisch team van vreemde mensen. We moesten antwoorden op vragen als: ‘Hoe vinden jullie het dat jullie ouders gescheiden zijn?’ Reflectieve vragen waar je alleen mallotige antwoorden op kon geven en dat deed ik dan ook. Daarbij was ik continu op mijn stoel aan het draaien en aan het

klieren. Achteraf zei mijn moeder dat de mensen ‘achter de spiegel’ dachten dat ik nog een kleuter was, vanwege mijn infantiele gedrag. Mijn ouders scholden elkaar uit, verweten elkaar van alles, mijn zus zat er huilend en stil bij, mijn moeder mocht - om haar woede te koelen - een heel pak Bruynzeel-potloden breken en ter compensatie hing ik de clown uit. Sindsdien hebben mijn ouders geen contact meer. En vanaf dat moment heb ik ze afgezworen: de therapeuten. Het moest wel heel erg slecht met me gaan wilde ik ooit nog op zo’n stoel gaan zitten.

Twintig jaar later zat ik er toch, op zo’n stoel, met mijn toenmalige echtgenoot. Gelukkig was het in die tijd al bijna hip om je te laten helpen door een therapeut. Vooral in het televisiewereldje hoorde je er dan helemaal bij; we speelden elkaar continu namen van de betere psychologen door, heel handig eigenlijk. Zo ben ik terechtgekomen bij een van de beste (en daarom ook niet goedkoopste) therapeuten van Amsterdam.

Ik nam de stap om haar te bellen. Na een verhelderend gesprek stelde de dame in kwestie voor dat ik met mijn aanstaande ex bij haar langs zou komen. Ik vond het een briljant idee; afsluiten die handel, en ik hoopte stiekem ook dat iemand hem eindelijk eens ‘op zijn kop’ zou geven. Hij wilde op dat moment ook zo snel mogelijk alles afronden, dus elke aanzet tot een goed einde vond hij prima. We kwamen er zelf niet meer uit, er moest echt iets gebeuren.

Relatie- en gezinstherapeut Roefke Carmiggelt houdt praktijk in Amsterdam. In dit boek vraag ik haar regelmatig om professioneel advies.

FF VRAGEN AAN DE GEZINSTHERAPEUT

Waarom is het verstandig om tijdens de scheiding alsnog in relatietherapie te gaan?

Het is moeilijk, maar van groot belang om een relatie goed af te sluiten. Mensen die gaan scheiden slaan meestal de rituelen van het 'afscheid nemen' over. Therapie kan daarbij helpen. Het is de taak van de therapeut om te kijken hoe mensen hun relatie kunnen afsluiten zonder gevoelens van wraak, boosheid, miskenning, slachtoffer en daderschap.

In therapie leer je dat oude banden of oude gevoelens omgebogen kunnen worden tot vriendschap. Zo kan je herontdekken waarom je elkaar leuk hebt gevonden. En echt goed afscheid nemen van de relatie.

Veel mensen zijn door een scheiding ineens een hele familie kwijtgeraakt: hun schoonmoeder, schoonvader, vrienden ('want mensen kozen de kant van mijn man'). Ze hebben nooit gedag gezegd, elkaar nooit bedankt voor wat ze voor elkaar betekend hebben en nooit de kans gehad met elkaar te bespreken of ze nog met elkaar verder kunnen (bijvoorbeeld in de rol van ex-schoondochter).

Soms merk je in therapie dat bij scheiding ook een 'verlating' uit het verleden een rol speelt. Gezinstherapie kan dan heel verhelderend werken: je kunt erachter komen of in het gezin van herkomst nog zaken uit het verleden spelen die je uit moet werken. De therapeut kan je dus leren het verleden een plek te geven om zo de toekomst aan te kunnen.

WE GAAN SCHEIDEN

‘We gaan scheiden.’ Mijn ex en ik spraken zo’n zeven jaar geleden deze woorden uit, daar, in een klein kamertje ergens aan de grachtengordel bij een wildvreemde vrouw aan een ronde tafel. Op tafel een doos tissues. Overbodig, leek me, echt niet dat ik ook nog maar een traan ga laten om die eikel, dacht ik op dat moment.

‘We gaan scheiden.’ De woorden klonken bijna trots en blij. Wij zagen haar dan ook niet als de persoon die ons zou helpen de relatie te redden, maar als degene die ons ‘even’ zou begeleiden bij de afhandeling. Wisten wij veel waar we terecht moesten... ‘Hebben jullie een foto van je dochter mee?’ vroeg de therapeute.

Even vreesde ik bij een zweverige paragnost te zijn beland, die haar hand zou leggen op de foto van onze - toen een halfjaar oude - dochter, en kreeg ik spijt de foto uit mijn portemonnee tevoorschijn gehaald te hebben. Maar ze confronteerde ons op een andere manier. Wijzend naar de foto vroeg ze: ‘Kunnen jullie haar over tien jaar vertellen dat jullie gevochten hebben voor je huwelijk?’

Slik... Daar zat ik dan. Mijn gedachten sprongen terug in de tijd: vier jaar was ik. Die ochtend scheen de zon, en ik had zin in de dag - toen werd ik al gelukkig als de zon scheen. Mijn vader zat op de veranda van ons huis. Vanachter zag ik zijn lichaam wat schudden, ik dacht dat hij aan het lachen was. Maar hij hilde. Hij nam me in zijn armen en zei dat hij het huis uit ging. Ik troostte hem en antwoordde dat het niet erg was. Dat heb ik altijd volgehouden: het is niet erg. Ik vond het verdriet van mijn ouders al vreselijk genoeg. Dus deed ik alsof alles een feest was, om hun pijn te verzachten. Dat zij sinds hun scheiding nooit samen op mijn verjaardag konden verschijnen, dat ze elkaar niet spraken, dat ik mijn vader weinig zag - want hij was druk met

zijn nieuwe gezin - zat allemaal verpakt in 'het feest'. Toen ik eenmaal volwassen was bezwoer ik: dit gaat mijn kinderen nooit overkomen. Sprakeloos, trillend en met betraande ogen keken wij naar die foto. Voor de tweede keer in mijn leven leek mijn gezin uit elkaar te vallen. Niks roze wolk (waar ik toen eigenlijk nog op had moeten zitten): wij hadden het over huwelijksproblemen, terwijl er thuis een kind zat dat net bla en bli kon zeggen. Reden genoeg om te vechten, realiseerden we ons. We parkeerden onze scheiding. We vochten; een jaar lang. Bij de relatietherapeute zijn we best ver gekomen: de meeste stellen hebben communicatieproblemen en zo leerden wij beter communiceren en elkaar begrijpen. Oud zeer werd op tafel gegooid, en zodra je meer weet over de achtergrond van je partner begrijp je ook meer van diens karaktereigenschappen. Maar het mocht niet baten.

Vaak herhaalt de geschiedenis zich onbewust: juist de dingen die je heel anders had willen doen neem je over van je ouders. Óf je slaat geforceerd een andere weg in. Een jaar later had ik aan mijn ene hand een peuter en in mijn andere hand de scheidingspapieren.

CIJFERS SCHEIDING

- In ons land worden per jaar ongeveer 74.000 huwelijken gesloten. Dat zijn er gemiddeld ruim 200 per dag.
- Mannen zijn gemiddeld 36, vrouwen zijn gemiddeld 33 jaar oud als zij in het huwelijksbootje stappen.
- Van alle huwelijken eindigt ongeveer 34 % in een echtscheiding (in 2007: ongeveer 32.000).
- 0,26 % van alle huwelijken loopt al binnen één jaar op de klippen. Bij 80 % van alle echtscheidingen ligt het initiatief bij de vrouw. De gemiddelde leeftijd bij een scheiding bedraagt voor vrouwen 41 en voor mannen 44 jaar.
- Het vijfde huwelijksjaar is het meest riskante: 6 % van alle echtscheidingen (in 2007: 1.781) komt in dat jaar tot stand.

Bron: www.cijfers.nl

CIJFERS KINDEREN EN ECHTSCHEIDING

- 1 op de 6 Nederlandse kinderen maakt een echtscheiding van hun ouders mee. Zo'n 80 % van de kinderen van gescheiden ouders woont bij de moeder.

Bron: www.cijfers.nl

Als kind van gescheiden ouders

- Van de vrouwen van wie de ouders gescheiden zijn, is 20 % zelf ook gescheiden (dat is 8 % meer dan iemand die uit een tweoudergezin komt).
- Van de mannen met gescheiden ouders is 16 % gescheiden (6 % meer dan mannen uit een tweoudergezin).

Bron: CBS

Eerste echtscheiding Nederland

Op 20 september 1792, de dag dat de wet op de Burgerlijke Stand werd goedgekeurd, werd door de Franse Assemblée Nationale ook de wet op de echtscheiding vastgesteld.

Het eerste koppel dat van de nieuwe mogelijkheid gebruikmaakte was het echtpaar Wilhelmus Meers en Agatha Lenaerts. Hun echtscheiding werd uitgesproken in 1796.

'TIJ ERUIT OF IK ERUIT' (uit elkaar gaan)

Stellen gaan om verschillende redenen uit elkaar. Het kan een gezamenlijke beslissing zijn, maar soms is het ook noodgedwongen, bijvoorbeeld als een van de twee zijn leven met een ander wil delen. Het 'waarom' kan zelfs voor altijd een vraagstuk blijven. De emoties lopen vaak hoog op, met ruzies, verdriet en verwijten tot gevolg. Terwijl je nu door een hel gaat moet je juist zorgen dat je bij de les blijft, want de belangrijkste beslissingen worden genomen net nadat jullie besloten hebben uit elkaar te gaan. Probeer rustig en weloverwogen te denken, ga niet uit kwaadheid stoere dingen roepen als: 'Ik hoef niets meer van die lul!', want daar ga je spijt van krijgen. Als overspel door een van de twee de reden van de scheiding is, probeer er dan binnen een jaar samen uit te komen, want dan spelen schuldgevoelens nog enigszins een rol. (Als hij het is geweest kun je er nog je voordeel mee doen.) Maar nu. Er is besloten dat jullie uit elkaar gaan en niet bij meer bij elkaar kunnen wonen. Anders had je dit boek ook niet in handen gehad. We hebben het niet over een verkering die zomaar uitgaat, dit is het serieuze werk. Dit is wat andere mensen hoort te overkomen, maar nu zit je er zelf middenin. Je wilt het niet, maar het is onvermijdelijk.

Dus een van de twee (of beiden) moet een nieuw onderkomen gaan zoeken, al is het maar tijdelijk. Het liefst zo snel mogelijk; vaak moeten ex-partners langer bij elkaar wonen dan zij zouden willen, omdat er nog geen nieuwe woning is gevonden. Dit leidt tot extra spanningen, waardoor er nog meer kapotge maakt wordt.

Je zit in deze periode in een roes, een soort no man's land: er is nog niks geregeld en er komt van alles op je af: de scheidingspapieren, afspraken over de kinderen, de beslissing van wie waar gaat wonen, het verdelen van spullen... Het enige waar je op dat moment mee bezig bent is weggaan, vluchten. Je zit midden in de letterlijke scheiding van tafel en bed. Dan zou de situatie als volgt kunnen zijn:

Je man slaapt, in jullie huis, op de bank.

Je man slaapt (tijdelijk) bij een vriend op de bank.

Je man slaapt (voorgoed) bij zijn nieuwe vriendin. Niet op de bank.

Jij slaapt (tijdelijk) bij een vriendin.

Jij bent bij je nieuwe vriend ingetrokken.

Een van jullie is terug naar zijn of haar ouders...

Slaapt hij nog in huis:

Dit is een verwarrende situatie: je ligt in scheiding, maar woont nog wel samen. Wedden dat jullie nog stiekem bij elkaar in bed kruipen? Omdat je op dat moment denkt 'seks en gevoel' zo goed te kunnen scheiden. Of het nou bij één woeste nacht blijft of dat het emotioneel gierend uit de klauwen loopt: niemand is hierbij gebaat.

Als je man tijdelijk bij een vriend logeert:

Dan is de kans groot dat hij na een paar dagen alweer bij je op de stoep staat. Die vriend kan niet koken, ligt niet tegen hem aan 's nachts en pijpt hem niet. Na een paar dagen zijn ze wel uitgeluld en beseft hij hoe erg hij zijn thuisbasis mist. Dan is het aan jou of je sterk genoeg in je schoenen staat om de scheiding door te zetten of hem weer binnenlaat.

Slaapt hij voorgoed bij zijn vriendin:

Wat een lul. Terwijl jij zielsalleen en nachtenlang ligt te piekeren in bed, ligt hij bij zijn nieuwe snol.

Jij slaapt tijdelijk bij een vriendin:

Het is fijn als er iemand in je omgeving is met wie je kunt praten, iemand die je troost.

Jij bent bij je nieuwe vriend ingetrokken:

Nu heb je je ex echt kwaad gemaakt. Het kan zomaar zijn dat de scheiding nu stagneert. Je ex zal je, hoe dan ook, gaan tegenwerken. En is het wel zo verstandig je kind direct met een andere vriend te confronteren?

Terug naar de ouders:

Dramatisch. Nooit doen! Daar hoeven we niks over te zeggen, toch?

Stuk voor stuk zijn dit tijdelijke oplossingen, waarbij de belangrijkste overweging is of de situatie ook wel oké is voor de kinderen. Zodra jullie beiden weer een 'eigen' huis hebben, zal er veel meer rust zijn.

IK ERUIT

De huilperiode. De woede. Het verdriet. Emoties die eruit komen als je beseft dat je alleen bent; dat het uit elkaar gaan niet slechts een nachtmerrie is, maar de werkelijkheid. En elke kleine aanleiding confronteert je met dit feit. De eerste weken bleef ik met mijn dochter in ons ‘echtelijk’ huis, totdat ik wat anders gevonden had. Ik had al besloten dat ik degene zou zijn die het huis zou verlaten: ik wilde daar niet meer blijven, alleen met mijn dochter en met de herinneringen. Bovendien was het veel te groot voor twee en had ik nooit in mijn eentje die hypotheek kunnen bekostigen.

Ik had de mazzel dat mijn zwager vrij snel een huurwoning voor ons vond, een paar huizen bij mijn zus vandaan. Het was ideaal om rechtstreeks in een vertrouwde omgeving terecht te komen. Binnen een maand kon ik erin. Maar die maand leek wel een jaar: die laatste weken in dat grote huis waren verschrikkelijk. Beetje bij beetje pakte ik mijn dozen in, bleef steken bij oude fotoboeken, herinneringen van ons samen. De tranen bleven stromen. Tegelijkertijd raakte ik in een soort van extase, ik kon niet wachten om mijn nieuwe appartement op te knappen, helemaal zoals ik het wilde. Eindelijk kon ik al mijn frutsels en jarenzeventigshit weer uit de berging halen en die een volwaardige plek geven. Een eigen plekje leek me ineens het walhalla. Ik weet niet hoe ik het gedaan heb, maar ik presenteerde toen twee televisieprogramma's tegelijk, had bijna de volledige zorg over ons kind, en moest verhuizen. Binnen een paar weken was mijn huis bewoonbaar.

Dat was stap nummer één. Maar die hele scheiding moest nog geregeld worden. Wie kon ons daarbij helpen...?

